ECLI:LV:AT:2024:0725.11400017522.5.L
Lieta Nr. 11400017522, SKK-429/2024
Krimināllietu departaments

Latvijas Republikas Senāts
LĒMUMS
Rīgā 2024. gada 25. jūlijā

Senāts šādā sastāvā: senatores Irīna Jansone, Aija Branta, Anita Poļakova,

iepazinies ar apsūdzētā /pers. D/ kasācijas sūdzību par Vidzemes apgabaltiesas 2024. gada 8. maija spriedumu, atzīst, ka ir pamats atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 573.[1] panta pirmo daļu tiesa atsakās ierosināt kasācijas tiesvedību, ja kasācijas sūdzība vai protests neatbilst šā likuma 569., 571., 572. panta un 573. panta pirmajā daļā minētajām prasībām.

Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 569. panta pirmajai daļai pārsūdzēšana kasācijas kārtībā ir rakstveida kasācijas protesta vai sūdzības iesniegšana Augstākajā tiesā par tāda apelācijas instances tiesas nolēmuma tiesiskumu, kurš vēl nav stājies spēkā, nolūkā panākt tā atcelšanu pilnībā vai kādā tā daļā vai arī tā grozīšanu juridisku iemeslu dēļ. Saskaņā ar šī panta trešo daļu kasācijas instances tiesa pierādījumus lietā no jauna neizvērtē.

Apsūdzētais /pers. D/ kasācijas sūdzībā norādījis, ka tiesa nav ņēmusi vērā apsūdzētā nodomu pasargāt 2 gadus vecu bērnu, kas suņa darbību laikā pārbijās un sāka raudāt, tādējādi nepamatoti apsūdzētā darbībās konstatējusi Krimināllikuma 230. panta otrajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma sastāva pazīmes. /pers. D/ nezināja, ka suns ir kucēns un kāds ir iemesls suņa aktivitātēm. Apsūdzētā darbībās nav inkriminētā noziedzīgā nodarījuma subjektīvā puse, jo /pers. D/ neparedzēja un nevarēja paredzēt savu darbību kaitīgo seku iestāšanos. Tiesa nav ņēmusi vērā un izvērtējusi, ka 1) apsūdzētais atradās nepieciešamās aizstāvēšanās vai galējās nepieciešamības stāvoklī, jo suns bija bīstams un apdraudēja cilvēka drošību; 2) cietusī /pers. G/ pārkāpa Dzīvnieku aizsardzības likuma un Ministru kabineta noteikumos Nr. 266 "Labturības prasības mājas (istabas) dzīvnieku turēšanai, tirdzniecībai un demonstrēšanai publiskās izstādēs, kā arī suņa apmācībai" (turpmāk – Ministru kabineta noteikumi Nr. 266) prasības, nerīkojās kā labticīga suņa saimniece, tādēļ tieši cietušās darbības ir cēloņsakarībā iestājušajām sekām. Tiesa, nosakot mantiskā kaitējuma kompensāciju, nav ņēmusi vērā, ka cietusī lietas materiāliem nav pievienojusi darījumu apliecinošu dokumentu, un nav izvērtējusi cietušās /pers. G/ un liecinieka /pers. I/ liecībās esošās pretrunas par darījuma samaksas veikšanu.

Senāts konstatē, ka apsūdzētais /pers. D/ kasācijas sūdzībā faktiski atkārtojis apelācijas sūdzībās norādītos argumentus, kurus apelācijas instances tiesa ir izvērtējusi un motivēti noraidījusi.

Apelācijas instances tiesa atzinusi, ka apsūdzētā /pers. D/ vainīgums viņam inkriminētajā noziedzīgajā nodarījumā ir pierādīts ar attiecināmām, pieļaujamām, ticamām un pietiekamām ziņām par faktiem to kopumā un savstarpējā sakarībā. Pamatojoties uz lietā esošajiem un spriedumā izvērtētajiem pierādījumiem, tajā skaitā apsūdzētā /pers. D/ pirmstiesas procesā sniegtajām liecībām, cietušās /pers. G/

un liecinieku /pers. I/, /pers. J/, /pers. K/, /pers. L/, ekspertu /pers. M/ un /pers. N/ liecībās, veterinārmedicīniskās ekspertīzes ekspertu atzinumā, testēšanas pārskatā norādītajiem faktiem, tiesa konstatējusi apsūdzētā /pers. D/ darbībās visas nepieciešamās un obligātās Krimināllikuma 230. panta otrajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma sastāva pazīmes.

Pretēji kasācijas sūdzībā norādītajam, apelācijas instances tiesa ir izvērtējusi apsūdzētā liecināto, ka cietušajai /pers. G/ piederošais suns bija agresīvs un apdraudēja mazgadīgā bērna veselību, un atzinusi, ka lietā esošie pierādījumi minēto neapstiprina. Tiesa argumentēti secinājusi, ka nav pamata konstatēt galējās nepieciešamības vai nepiecienāmās aizstāvēšanās apstākļus Krimināllikuma 32. un 29. panta izpratnē. Apelācijas instances tiesa izvērtējusi apsūdzētā argumentu par to, ka apsūdzētā darbībās nav konstatējama Krimināllikuma 230. panta otrajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma sastāva pazīme – subjektīvā puse –, un atzinusi par pamatotu pirmās instances tiesas secinājumu, ka /pers. D/ noziedzīgu nodarījumu izdarīja ar netiešu nodomu, proti, tīši ar koka nūju iesita kucēnam pa galvu (sitiena intensitāte bija pietiekama, lai radītu dzīvībai svarīgu orgānu (smadzeņu) bojājumu), un apzināti pieļāva seku iestāšanos, noliekot ievainoto kucēnu kūdras kaudzē, nevis sniedzot tam palīdzību. Tiesa atzinusi, ka pašas cietušās Ministru kabineta noteikumu Nr. 266 prasību neievērošana neatbrīvo apsūdzēto no kriminālatbildības.

Apelācijas instances tiesa izvērtējusi cietušās iesniegtos mantiskā kaitējuma kompensāciju apstiprinošos dokumentus, proti, kucēna pārdošanas līgumu un kvīti par veterinārmedicīnisko pakalpojumu apmaksu, kā arī cietušās un liecinieces /pers. K/ liecībās norādītās ziņas, un atzinusi, ka pirmā instances tiesa pamatoti noteikusi mantiskā kaitējuma kompensāciju.

Senāts atzīst, ka apsūdzētā /pers. D/ kasācijas sūdzības argumenti šajā daļā pamatoti ar viņa atšķirīgo viedokli par lietā iegūto pierādījumu ticamības un pietiekamības izvērtējumu, savukārt lietā iegūto pierādījumu izvērtēšanu saskaņā ar likumu veic tā tiesa, kas iztiesā lietu pēc būtības.

Kriminālprocesa likuma 573. panta pirmā daļa noteic, ka nolēmumu tiesiskumu kasācijas kārtībā pārbauda tikai tādā gadījumā, ja kasācijas sūdzībā vai protestā izteiktā prasība pamatota ar Krimināllikuma pārkāpumu vai šā likuma būtisku pārkāpumu.

Apsūdzētais kasācijas sūdzībā norādījis, ka pirmās un apelācijas instances tiesas debatēs cietušās juridiskās palīdzības sniedzēja zvērināta advokāte Rita Zepa izteicās ne tikai par sodu, bet arī par pierādījumiem, tādējādi netika ievērotas Kriminālprocesa likuma 506. panta prasības. Pirmās instances tiesa sēdes pārtraukumā nebija nodrošinājusi apsūdzētā un viņa aizstāvja sarunas konfidencialitāti un sarunu dzirdēja žurnālists /pers. O/, kas bija pieslēdzies videokonferences režīmā, tādējādi tiesa pārkāpusi Latvijas Republikas Satversmes 92. pantā garantētās tiesības uz taisnīgu tiesu.

Senāts konstatē, ka apsūdzētais, aprobežojoties ar vispārīgiem apgalvojumiem, nav atklājis, kā juridiskās palīdzības sniedzējas R. Zepas izteikšanās tiesas debatēs un pirmās instances tiesas rīcība, nenodrošinot apsūdzētā un viņa aizstāvja sarunas konfidencialitāti, ietekmējusi nolēmuma tiesiskumu. Šos argumentus apsūdzētais nav pamatojis ar Krimināllikuma pārkāpumu vai Kriminālprocesa likuma būtisku pārkāpumu.

Senāts atzīst, ka kasācijas sūdzība šajā daļā neatbilst Kriminālprocesa likuma 573. panta pirmās daļas prasībām.

Minētais ir pamats atteikumam ierosināt kasācijas tiesvedību saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 573.[1] panta pirmo daļu.

Pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 573. panta trešo un piekto daļu, 573.[1] panta pirmo daļu, Senāts

atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību.

Lēmums nav pārsūdzams.

I. Jansone A. Branta A. Poļakova